

Oppia ikä kaikki

Alma Uotila

Pärskehdin tahattoman äänekkäästi, kun juuri opinton-
sa Lepaalla aloittanut opiskelija oletti, että olen var-
maankin kolmasluokkalaisena muutamaa profiloivaa
kurssia vaille valmis osaava puutarha-alan ammattilai-
nen. Että perusta on paketissa ja nyt voi vielä vähän syventyä
siihen, mikä itseä eniten kiinnostaa. Kuulostaa kyllä ihan suun-
nitelman mukaiselta, mutta anteeksi nyt vaan, minähän olen
vielä ihan kesken! Kolmas vuosi on vielä aluillaan ja mahdol-
linen ura on vasta hahmottumaisillaan. Kohtako pitäisi olla jo
valmis ja osata?

Opintopisteitä on kyllä plakkarissa ihan mukavasti, mutta tun-
ne on keskeneräinen. En todellakaan koe olevani vielä minkään
sortin asiantuntija. Nyt vasta erotan, millaisia töitä voisin alalta
kiihkeimmin haluta. Vielä on onneksi muutama moduuli, yksi
asiantuntijaharjoittelu ja yksi opinnäytetyö aikaa oppia. Ja nii-
denkin jälkeen vielä melkein kokonainen elämä.

Omaan oppimiseensa pitää luonnollisesti vaikuttaa suurelta
osin itse, mutta viime aikoina tämä on ollut yhä enemmän pin-
nalla. On hankkiuduttava projekteihin, jotka tukevat omia mie-
lenkiinnon kohteita. On osattava tonkia moduulivalintoja ja
räätelöidä niitä itselle sopiviksi. On oltava hereillä, seurattava
aikaansa ja etsittävä itse kaikki ne tuutit, joiden täydeltä juuri si-
tä omintaan asiaa saa ammentaa. Jos ei tunnista, mitä itse ha-
luaa, voi olla melko eksyksissä polkujensa risteyksissä.

Itsenäisen opiskelun määrä pääsi aluksi yllättämään. Pakol-
lisista koulupäivistä selviää suhteellisen vähällä, mutta jos ha-
luaa sisäistää enemmän, on laadittava itselleen aikataulu, etsit-
tävä sopivaa materiaalia ja tartuttava siihen omatoimisesti. Jos
moduulin kuluessa käy ainoastaan pakollisilla luennoilla, joiden
jälkeen keskittyä muihin asioihin, voi viimeisellä viikolla kaiva-
ta äitiään yrittäessään sisäistää kymmenen viikon asiat niitä vii-
meisiä tehtäviä ja tenttejä varten.

Suuri apu oppimiseeni on ollut samanhenkiset opiskelukaverit.
Kampuksella asuvana päiväopiskelijana tulee jutusteltua pal-
jon alan asioista (ja vierestäkin kyllä). Joku lukee lounastauolla
lehden kiinnostavimmat uutiset ja artikkelit ääneen. Faceboo-
kin uutissyöte täytyy villivihanneksista ja kompostointivinkeis-
tä. Toinen on innostunut ryhmäkasvien lisäämisestä siinä missä
toinen kertoo silmät loistaen, mitä uutta on kuullut torjunta-ai-
neiden uusimmista tutkimuksista.

Syvimpiin aivolohkoihin oppi jää lopulta paljon käytännön
kautta. Työharjoittelut ovat aiheestakin pitkiä, koska asiat jää-
vät huomattavasti paremmin mieleen, kun ne opitaan luon-
nostaan käytännön myötä eikä pelkän teorian kautta. Jos alkaa
työssään ajaa traktorilla, niin se sujuu kyllä pienen perehtymi-
sen jälkeen ihan sutjakkaasti. Jos työssään taas tarvitsee pensai-
den tieteellisiä nimiä, niin ne palaavat kyllä mieleen parin tois-
ton jälkeen. Vaikka kaikki ei tulekaan vielä selkärangasta, niin
jossain takaraivossa ne opitut asiat lymyilevät ihan heräteltävis-
sä, sellaisina, että niitä ei tarvitse opetella enää alusta. Toisaal-
ta, kun käytännössä tulee vastaan ongelma, niin luultavasti rat-
kaisu löytyy kirjajhyllystäni tai ainakin tiedän, miltä kirjaston
hyllyltä.

Yllätyinkin huomattava-
ni, että kaikesta ei löydy-
kään tietoa Internetin ha-
kukoneista, varsinkaan
suomeksi. Tiedon hankki-
misen taidolla onkin nyky-
päivänä painoarvoa, sa-
moin verkostoitumisella. Olen saanut opintojen kuluessa tutus-
tua hyvin viisaisiin ja päteviin ammattilaisiin, joiden puoleen
uskallan kääntyä milloin tahansa. Ihan kaikkea ei voi, eikä tar-
vitsekaan aina osata itse.

”Ihan kaikkea ei voi,
eikä tarvitsekaan
aina osata itse.”

Minua lohduttaa ajatus siitä, että kukaan tällä alalla ei voi kos-
kaan olla täysin valmis, kasveja ja tietoaahan on olemassa niin
valtavasti. Ala myös elää ja kehittyy niin huimasti, että joskus
oikein hengästyttää. Oikeastaan viihdyn keskeneräisen horto-
nomin nahoissani ihan hyvin. Juuri se pitää alan ehtymättömän
kiehtovana, että aina säilyy mahdollisuus oppia lisää.

Vielä vuosi sitten jonkun kysyessä, mikä minusta tulee ja mitä
aion tehdä valmistuttuani, en oikein osannut vastata. Selitin, et-
tä hortonomi voi tehdä melkein mitä vaan, mikä liittyy kasvei-
hin. Mitä ikinä kukin osaa ja haluaa, taivas rajanaan, mutta en
tiennyt, mitä se omalla kohdallani voisi olla. Tänään tiedän jo
vähän paremmin.

Kolumnissa Lepaalla opiskelevat kertovat kuulumisia kampukselta.